

என். சண்முகலிங்கன்

சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்

சிறுவர் பரிசு நாவல்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

சான்றோன்

எனக்கேட்ட தாய்

சிறுவர் பரிசு நாவல்

என். சண்முகலிங்கன்

நாகலிங்கம் நூலாலயம்
யாழ்ப்பாணம்

அம்மம்மா என
ஆசையாய் நான் அழைத்த
என் பெரியம்மா
விசாலாட்சி பொன்னம்பலம்
பொன்னடிகளில் இந்நூல்

Saanron ennak kedda Thai
சான்றோன் எனக் கேட்டதாய்

A children novel

By

N. Shanmugalingan,
Senior Lecturer in Sociology, University of Jaffna

© Mrs Gowri Shanmugalingan.

First edition : 1 - 10 - 1993, World children's Day

Cover design & Illustrations : Thvam.
Photograph : Mano

Printed at : LAXSU Graphic
Published by: Nagalingam Noolalayam, 'Nagulagiri'
Myliddy South, Tellippalai

Price :

பதிப்புரை

சிறுவர் இலக்கியத் துறையில் நல்ல படைப்புக்களைத் தரும் எங்கள் கனவு, இந்த நாவலுடன் நனவாகத் தொடங்கும். சண்முகனின் இந்தப் பரிசுநாவல், நூல் வடிவம் பெற்று உங்களைச் சேர்வதில், சான்றோன் எனக் கேட்ட தாயாக எனது நெஞ்சம் வழமைபோல வகையில் விம்மும். நாகரிகத்தின் நிறம் - தமிழாக்கக் கவிதை நூலைத் தொடர்ந்து எங்களின் 5வது வெளியீடாக இந்நூல்.

சந்தனமேடை பதிப்பான காலத்திலேயே தயாரானது, முகப்பு அட்டை. இன்றுதான் நூல் வடிவம் வாய்க்கும். லக்ஷ கிரபிக்கின் புதிய ஒளி நுணுக்க அச்ச அரங்கேற்றம். பதிப்புத்துறையில் எங்கள் பெயர் இன்று பதிய துணையாகும் அனைத்து அன்புள்ளங்களையும் நன்றியுடன் வாழ்த்துகின்றேன்.

மீண்டும் எங்கள் அடுத்த வெளியீட்டில் சந்திப்போம்.

திருமதி நகுலேஸ்வரி நாகலிங்கம்
அதிபர்,

நாகலிங்கம் நூலாலயம்

நகுலகிரி , மயிலிட்டி தெற்கு,
தெல்லிப்பளை, யாழ்ப்பாணம்.

அணிந்துரை

சண்ணின் சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய் நூல் வடிவம் பெறுவதில் அவனைப் போலவே எனக்கும் பெருமகிழ்ச்சி. மாணவனாக இருந்த காலத்து, எழுதிய நாவல். இன்று சிரேஷ்ட விரிவுரையாளனாக விளங்கும் காலத்து அச்சேறுகின்றது. இந்த இடைக்காலத்து நாங்கள் கண்ட வளர்ச்சிக்குப் பின்னால் இருந்திருக்கக் கூடிய சக்திகளை மீட்டுப்பார்க்கின்றேன்.

கொழும்பில் நாங்கள் இருந்த அந்தக் காலத்தில் கட்டுவனிலிருந்து வருகின்ற அம்மாவின்-அப்பாவின் கடிதங்கள் என் நினைவுகளில் மேலெழுகின்றன. என்னைப் பொறுத்தவரை அவை இலக்கியங்கள்.

“ஈன்ற பொழுதில் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய்”

என்ற திருக்குறளின் பொருளை நான் தெளிந்து கொண்டது இந்தக் கடிதங்கள் வழியாகத்தான். அஞ்சுவயதிலேயே தாயை இழந்துவிட்ட எனக்கு தாயன்பின் பரிமாணங்களைச் சொல்லித் தந்த இந்தக் கடிதங்கள், எங்கள் உயர்வின் ஆதாரங்கள் என்பேன். சண் கொடுத்து வைத்தவன். அந்தக் குறளுக்கே இலக்கியம் படைத்திருக்கிறான்.

கதையின் இலக்கிய நயமும் அது சொல்லும் சமூக உறவுகள், உணர்வுகள், மதிப்பீடுகள் என்பனவும் என்றும் வேண்டப்படுவன. இந்தக் கூறுகளை நீங்களும் உணர்ந்து சண்ணை வாழ்த்தலாம்.

ஈழத்து இலக்கியப் புலத்தில், ஏனைய இலக்கிய வகைகள் கண்ட முனைப்பு, சிறுவர் இலக்கியத் துறையைப் பொறுத்தவரை இன்னமும் ஏற்படவில்லை யென்பது எனது அபிப்பிராயம். தரரீதியாக (Qualitative)மட்டுமன்றி, அளவரீதியாக (Quantitative)வும் வளர்ச்சி வேண்டும். எங்கள் சமூக மேம்பாட்டிற்கான இந்தத்துறையில், எங்கள் கவனம் திரும்ப வேண்டும்.

சண்ணும் இந்தக் கதையோடு விட்டு விடாமல் தொடர்ந்து எழுத வேண்டும். கதைகளோடு விஞ்ஞான எண்ணக் கருக்களை (concepts), கண்டு பிடிப்புக்களை எளிதாய் சிறுவர் மனங்களில் பதிக்கும் முயற்சிகளையும் தொடரவேண்டும் என்பது எனது விருப்பமாகும். அந்தநாட்களில் இலங்கை வானொலியில் சிறுவர்களுக்கான - கல்வி ஒலிபரப்புக்களில் சண்ணும் நானும் தயாரித்தளித்த சில நல்ல நிகழ்ச்சிகள், இன்றும் அர்த்தமுடன் நினைக்கப்படுவன. அடிப்படை விஞ்ஞானக் கல்வியையும், பின் உயர் நிலையில் சமூக - உளவியல் கல்வியையும் காணும் வாய்ப்பினைப் பெற்ற சண், இந்தத் துறையில் உச்சங்களை எட்ட முடியும் என்பது எனது நம்பிக்கை. தம்பி சண்ணுக்கான என் ஆசியும் அன்பும் என்றுமுள்ளது.

சிறுவர் இலக்கிய ஆர்வர்களான உங்கள் எல்லோருக்கும் என் அன்பான வாழ்த்துக்கள்.

அன்பின்,
மனோ அக்கா

பேராசிரியர் மனோ சபாரத்தினம்,
விஞ்ஞான பீடாதிபதி,
கிழக்குப்பல்கலைக் கழகம்,
செங்கலடி, மட்டக்களப்பு.

சிறுவர் உலகம் நானும்

1 1.1 சிறுவர் கலை- இலக்கியப் படைப்புக்களில் நான் காணும் மகிழ்ச்சியே தனியானது என்பேன். சின்ன வயதிலிருந்தே அம்மாவின் மடியிலிருந்தபடி நான் கேட்ட கதைகளில் தொடங்கி, மகாஜனக் கல்லூரிப் புலத்து என் தமிழாசிரியர்களிடத்துக் கேட்டவை- நூல்களில் படித்தவை, பின் என் வானொலிக் காலத்து சிறுவர்க்கென நான் தயாரித்தவை, இன்று ஒரு சமூக-உளவியலாளனாக சிறுவர் அக உலகை ஆய்ந்து காண்பவை என, என் சிறுவர் உலக அனுபவ நெருக்கம் நீளும்.

1.2 இந்த வகையில் கிட்டத்தட்ட 15 ஆண்டுகளுக்கு முன் மட்டக்களப்பு கண்ட சூறாவளி அனர்த்தங்களின் பின்னணியில் எழுந்த சிறுவர் நாவல் இது. அன்று நிவாரணக் களங்களில் என் நண்பன் குகனும் நானும் எதிர் கொண்ட சம்பவங்களுடன், சிறுவர் உயிர்ப்பலி தொடர்பான செய்திகளும் சேர உயிர்த்த சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய், சர்வதேச சிறுவர் ஆண்டினையொட்டி, ஐ. நா. மகளிர் பணியகம் நடத்திய சிறுவர் தமிழ் நாவல் போட்டியில் முதற் பரிசிணையும் பெற்றது.

2 2.1 சிறுவர்களுக்கான இலக்கியங்களின் அவசியமும் தேவையும் நிறைந்த, எங்களின் கலை இலக்கியப்புலத்தில் மேலே குறித்த என் படைப்புக்களையெல்லாம் நூல் வடிவில் தரும் என் ஆசை, கட்டுவனில் தூள் தூளானபோதும் இந்நாவலின் முக்கிய பகுதிகள் தங்கச்சி காந்தாவின் சேகரிப்பில் தப்பிப்பிழைக்கும். இன்று தான் அது அச்ச வாகனம் ஏற காலம் கனியும்.

2.2 என்னை என் எழுத்தை - எனது இந்நூலை அர்த்தமாக்கும் என் அன்புக்குரிய உறவுகளை வாழ்த்தி வணங்குகிறேன். மீண்டும் சந்திக்கும் வரை,

உங்கள் அன்பின்,
சண் அண்ணா

1 . 10 . 1993

உலக சிறுவர் நாள்.

என். சண்முகலிங்கன்

5, இராசவீதி

நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்

மணி அடித்து ஓய்கின்றது, நீண்ட நேரமாக பெய்து கொண்டிருக்கும் மழை இன்னும் ஓய்வதாயில்லை. காற்றின் வேகமும் குறைவதாயில்லை. மழையோசையை மிஞ்சி ஒலித்த மாணவரின் சத்தம் மட்டும் ஓய்கின்றது. முண்டியடித்து தங்கள் தங்கள் இடங்களில் அமர்ந்து கொள்ளுகின்றனர். ஆனாலும் ஆறேழு பேராக ஒரு வாங்கில் இடிபடும் வழமையான நெருக்கடி இன்றில்லை.

“என்ன இவ்வளவு பேர்தானா... மிச்ச ஆக்கள் எல்லாம் மழையில் கரைஞ்சிட்டாங்களா...” எனக்கேட்டபடி வகுப்பினுள் நுழைகின்றார் ஆசிரியர்.

“குட்மோனிங் சேர்” என்ற கோரஸ் இன்று சுருதி குறைந்து ஒலிக்கின்றது.

“புதுப்பாடம் துவங்க வேணும். எல்லோரும் கண்டிப்பாக வரவேண்டும் என்று கடைசி வகுப்பில் சொன்னேன்... இல்லையா” எனச் சற்றுக் கோபத்துடன் கேட்டார் ஆசிரியர். எல்லா மாணவர்களும் ஒரே நேரத்தில் தலையாட்டுகின்றனர்.

“இவ்வளவு பேருடன் புதுப்பாடம் இன்று துவங்க முடியாது... இதற்கு முன் படித்தவற்றில் விளங்காத பகுதிகளைக் கேளுங்கள்...” என ஆசிரியர் சொன்னது தான் தாமதம், “புயல் வருகுதாம் சேர்” என்றான் ஒருவன்.

“அது பயங்கரமான வேகத்துடன் வருவதாக ரேடியோ சொன்னது சேர்” என்றான் இன்னொருவன். “வங்காள விரிகுடாவில் இருந்து வருகுதாம் சேர்” என இழுத்தான் மற்றொருவன். “சரி சரி சத்தம் போட்டு அடுத்த

வகுப்பைக் குழப்ப வேண்டாம் நானும் ரேடியோ கேட்டேன். அவதான நிலைய அறிவிப்புப்படி சூறாவளி வந்தால் ஆபத்துத்தான். ஆனால் எங்கள் அவதான நிலையம் அறிவித்தால் அது பெரும்பாலும் நடக்கிறதில்லை. அதனால் நாம் அதிகம் பயப்படத் தேவையில்லை” என பதில் சொன்னார் ஆசிரியர். ஆசிரியர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே காற்றின் வேகம் சிறிது அதிகமாகிறது.

எந்த விஷயத்தையும் ஆழ்ந்து துருவி ஆராயும் மணி, இன்றும் அதே மனநிலையிலேயே இருந்தான். காலையில் அவதான நிலைய புயல் அறிவிப்பை வானொலியில் கேட்டது முதல் அதுபற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பாவிடம் துருவித் துருவி அவன் கேட்டறிந்த விடயங்கள்..... ஆசிரியர் இப்பொழுது வகுப்பிலே கூறியதுடன் பொருந்துவதாக இல்லை. முன்புதான் எங்கள் வானிலை அவதான நிலையத்தில் நவீன வசதிகள், சாதனங்கள் இல்லை. ஆனால் அண்மைக் காலமுதல் செய்மதித் தொடர்புகள் ஏற்படுத்தப் பட்டுள்ளன; எனவே சரியான கணிப்புகளைச் செய்ய முடியும் என்றெல்லாம் அப்பா விளக்கியிருந்தார். அப்படியானால் அவதான நிலைய அறிவிப்பில் உண்மையிருக்கும். உண்மையாக இருந்தால் அது நாம் பயப்படும் படியாக இருக்குமா.... அதன் பாதிப்பு எப்படி இருக்கும் என்ற யோசனை மணியின் முளையைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது. காலையில் வேலைக்குப் புறப்படும் அவசரத்தில் அப்பாவிடம் அதிகம் கேட்டறிய நேரமிருக்கவில்லை. ஆசிரியரிடமே தன் சந்தேகத்தைக் கேட்டான் மணி.

“பத்திரிகை, வானொலி அறிவிப்பு மாதிரி உண்மையிலேயே அந்தச் சூறாவளி வந்தால்.... எப்படி இருக்கும் சேர்...”

“வந்தால் அது பயங்கரமானதுதான்” என ஆசிரியர் பதில் சொன்னார். அவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே பள்ளிக் கூடவாசலில் நிழல் பரப்பி நின்ற அந்தப்

பெரிய மரம் சரிந்து விழுந்தது.

மணி சொன்னது போல அந்தப் பயங்கரச் சூறாவளி தான் வருகின்றதோ என ஆசிரியரும் இப்பொழுது சிந்தித்தார். “சேர் நீங்கள் முந்தி சூறாவளி பாதித்திருக்கிறீர்களா...” என வெகு ஆர்வத்துடன் கேட்டான் மணி. ‘அந்தச் சூறாவளி எப்படி இருக்கும், அதன் பாதிப்பென்ன’ என்பவற்றை அறிந்து கொள்ளத் துடித்தான் அவன்.

மரம் விழுந்ததும், மணி முன்னைய சூறாவளி பற்றிய நினைவுகளை கிளறியதும் ஆசிரியருக்கு அச்சத்தைத் தந்திருக்க வேண்டும். அவரது முகத்தில் பயத்தின் கோடுகள் தெரிந்தன. சூறாவளி பற்றிய மணியின் கருத்து மேலும் உறுதி பெறத் தொடங்கியது.

“பத்து பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முன் எனநினைக்கின்றேன் அப்பொழுது நான் மன்னாரில் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தேன்....” என்று தளர்ந்த குரலில் கதைபோலச் சொல்லத் தொடங்கினார் ஆசிரியர். “அந்தச் சூறாவளியை இப்பதினைத்தாலும் வயிற்றைக் கலக்கும்; வீடு, வாசல், மரந்தடி ஒன்றுமே தப்பவில்லை. ஏன் நிறைய ஆட்களும் தான்” என, பழைய சூறாவளி அனுபவத்தை ஆசிரியர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். எல்லா மாணவர்களின் விழிகளும் பிதுங்கின.

சற்று முன்பு ‘பயப்பட வேண்டியதில்லை’ என தைரியமாகப் பேசிய ஆசிரியர் குரலின் உறுதி, உடைந்து தளர்ந்து நடுங்குவதை மணி கூர்மையாக அவதானித்தான்.

“அப்ப, நீங்களெல்லாம் எப்படித்தப்பினீங்கள் சேர்” மணிதான் கேட்டான்.

“நல்ல கேள்விதான் மணி. உண்மையில் சூறாவளி வந்து சேர்ந்தாலும் பயன்படும். சூறாவளி வீசும் நேரத்தில், வெளியான இடம்தேடி நிலத்தில் படுத்திருப்பதுதான் பாதுகாப்பானது. கட்டடங்களுக்குள் இருப்பது ஆபத்து.

இரக்கமற்றது சூறாவளி. அது சற்று முன்பு பள்ளிக் கூட வாசலில் முறித்தது போல மரங்களை விழுத்தும்! சுவர்களை நொருக்கும்! கூரைகள் கடதாசி மாதிரி பறக்கும்! ஆட்களுக்கும் இதே கதிதான் ...” என பயங்கலந்த ஆர்வத்துடன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் ஆசிரியர்.

மாணவர்கள் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். “அந்தநேரத்தில் இப்பொழுது போல நான் தளர்வாய் இல்லை; கிழவனாயும் இல்லை. துடிப்பாக இருந்ததால், பல உயிர்களைக் காப்பாற்ற முடிந்தது. ஊர்ச்சனங்களை வெளியான இடங்களுக்குத் திரட்டி, நிலத்தில் படுக்கச் செய்ய பெரும்பாடுபடவேண்டி இருந்தது. எல்லோரும் பயந்து வீடுகளுக்குள்ள்தான் பதுங்கினர். நானும் வேறுசில பள்ளிக்கூட பிள்ளைகளும் ஒன்று சேர்ந்தோம். பெரிய சிரமப்பட்டு வீடுகளுக்குள் அடைந்தவர்களை வெளியான இடங்களுக்கு வரச்செய்தோம். அதனால்தான் உயிர்களைக் காப்பாற்ற முடிந்தது. இப்பொழுது நினைத்தாலும் பெருமையாகத்தான் இருக்கிறது”

ஆசிரியர் இவ்வாறு பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே மணியின் மூளை தீவிரமாக வேலை செய்யத் தொடங்கியது. ‘சூறாவளியின் பாதிப்புபற்றி எங்கள் கிராமத்திலும் எத்தனை பேருக்குத் தெரியும்; கட்டடங்களுக்குள் இருப்பது ஆபத்து என்று எத்தனை பேர் யோசிப்பார்கள்; படித்தவர்களில் கூட எத்தனை பேர் முன்னெச்சரிக்கையாக நடப்பார்கள்... கொஞ்சம் முன்னர் ஆசிரியர் கூட அவதான நிலைய அறிவிப்புப் பற்றி நம்பிக்கையில்லாமல் பேசினார். அப்பாவுக்கு கூட அவதான நிலையத்தில் வேலை செய்யும் குகன் மாமா சொல்லித்தான் புதிய செய்மதித் தொடர்புகள், நவீன வசதிகள் பற்றித் தெரியவந்ததாம். இந்த நிலையில் அனேகமாக எல்லோருமே அவதான நிலையை அறிவிப்பை அசட்டை செய்து தான் இருப்பார்கள்...., இவ்வாறாக மணி சிந்தித்துக்

கொண்டிருந்த வேளையில், பள்ளிக்கூட மணி அடிக்கின்றது. மழைகாரணமாக வேளைக்கே பள்ளிக் கூடம் மூடப்படுவதாக அதிபர் அறிவிக்கின்றார்.

இப்பொழுது சற்று மழை ஓய்ந்திருக்கின்றது. மீண்டும் பெரிதாகலாம் என்ற எண்ணத்துடன் மாணவர்கள் மட்டுமன்றி, ஆசிரியர்களும் அவசரமவசரமாக வீடு நோக்கிப் புறப்படுகின்றனர்.

மணிமட்டும் தன் சிந்தனை தொடர நின்றான். அவன் படித்த 'நாடு காத்த சிறுவன்' கதை மனதில் மின்னலிடுகிறது. அந்த ஒல்லாந்து நாட்டுச்சிறுவன் ஹான்ஸ், இரவுமுழுவதும் விழித்திருந்து, தன் கையினாலே அணையினூடாக நாட்டினுள் வரவிருந்த கடல் நீரைத் தடுத்த கதை, இன்னும் றொபின்சன் குரூசோ போன்ற தீரச் சிறுவர்களின் கதைகள் எல்லாம்படம் போல நினைவில் வந்துபோகின்றன.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஆசிரியர் அன்று மன்னாரில் பல உயிர்களைக் காப்பாற்றியது பற்றிக் கூறியகதை மேலெழுந்து நிற்கின்றது.

இனியும் நின்று யோசிக்க நேரமில்லை. எந்தநேரமும் அந்தப் பயங்கரம் வந்து விடலாம். 'அதற்கிடையில் என்னால் முடிந்த வரை இந்தக் கிராமத்தில் உள்ளவர்களை எச்சரித்துப் பாதுகாக்க வேண்டும்' என்ற முடிவுக்கு வருகின்றான் மணி.

கூடவே வீட்டு நினைவும் வருகின்றது. அந்த ஒல்லாந்து நாட்டு ஹான்ஸ் மாதிரி, ரொபின்சன் குரூசோ மாதிரி நீயும் பெருமை தேடித்தர வேணும்; சேவைசெய்ய வேணும். எல்லாரும் உன்னை புகழுவதைக் கேட்டு நான் மனங்குளிர வேணும் என்றெல்லாம் அடிக்கடி கதைகள் சொல்லும் அம்மா நிச்சயம் சந்தோஷப்படுவாள்.

இன்று பள்ளிக் கூடத்திற்கே போகாவிட்டாலும் நல்ல தென்றும் தான்கூட இன்று வேலையிருந்து பத்துமணிக்கு முன்னரே வீடு திரும்பி விடுவதாகவும் சொல்லியிருந்தார் அப்பா. வீட்டுக்குப் போய் அவரிடம் அனுமதி வாங்கி வருவதென்பது சாத்தியமில்லை. அத்துடன் அந்தப் பயங்கரம் எந்த நேரமும் வந்து விடலாம். அதற்கு முன் துரிதமாக இயங்கவேண்டும். அப்பா பத்து மணிக்கு முன்னரே வீட்டுக்கு வந்து விடுவார் என்பதால் அம்மா, தங்கைச்சி பாதுகாப்புப் பற்றிபயப்படத் தேவையில்லை. எனவே ஆயிரக் கணக்கான மக்களைக்காக்க வேண்டிய தன் பணியை உடன் தொடர்வதென முடிவு செய்கின்றான்.

அண்ணன் வரவுக்காக குளிரில் நடுங்கிய படி பள்ளிகூடவாசலில் காத்திருக்கிறாள் நளாயினி. அவளை வீட்டுப்பக்கமாகச் செல்லும் ஆசிரியர் ஒருவருடன் அனுப்புகிறான். விஷயத்தை அம்மாவிடம் மெதுவாகச் சொல்லி, அப்பாவைச் சமாதானப்படுத்தும்படி சொல்லி விடுகின்றான்.

அண்ணனை வரச்சொல்லி முதலிலே சினுங்கிய போதும், அவன் தன் பணியின் அவசியத்தை விளக்கிபோது அவள் ஏற்றுக் கொண்டாள். ஆசிரியருடன் தங்கையை அனுப்பிய அடுத்த நிமிஷமே தன் பணிக்காக விரைந்தான் மணி.

வழியிலே வெள்ளம் கலக்கி விளையாடிக் கொண்டிருந்த தன் வகுப்புத் தோழர்களை கூட வரும்படி அழைத்தான் மணி. அவர்களோ மணியை வெள்ளம் கலக்க அழைத்தனர் 'இவர்களுடன் கோபப்பட்டு நேரத்தை வீணாக்க முடியாது...' என எண்ணியவனாக வீடுவீடாகத் தன் பணியைத் தொடங்கினான் மணி.

காலையில் பத்து மணிக்கே வந்துவிடுவதாகச் சொல்லிச் சென்ற அப்பாவையும் காணவில்லை. பிள்ளைகளையும் காணவில்லை. பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து பக்கத்து வீட்டுப் பிள்ளைகள் எல்லோரும் வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள். வாசலிலேயே கண் பதித்துக் காத்திருந்தாள் பராசக்தி.

நனைந்தபடி அழுகையுடன் வந்த நளாயினியைக் கண்டதும் பயந்து போய் விட்டாள் பராசக்தி. 'வழமையாக அண்ணனும் தங்கையும் ஒன்றாகவே வருவார்கள். மணிக்கு இன்னும் வகுப்பு முடியவில்லையோ..., நளாயினி ஏன் அழுகின்றாள்' என அறியாது குழம்பினாள் அம்மா.

தன் அழகான வண்ணக் குடையைக் காற்றுப் பறித்து முறித்துக் கொண்டு சென்றதை அழுகையுடன் சொல்கிறாள் நளாயினி, கூடவே அண்ணன் கதையையும் கூறுகிறாள். மணி புறப்பட்ட விஷயத்தைக் கேட்டு மனங்குளிர்ந்த போதிலும் என்ன நடக்குமோ என்ற பயமும் சேர்ந்து கொள்ளுகின்றது.

"கண்ணகித் தாயே அவரையும், என் செல்வத்தையும் காப்பாத்து" என வேண்டிநின்றாள் பராசக்தி. குடை முறிந்து தொலைந்ததற்கு அம்மாவிடமிருந்து ஏச்சை எதிர்பார்த்து அதனைச் சமாளிக்க வென்று அழுகையை சிறிது நேரம் தொடர்ந்தாள் நளாயினி.

அம்மா ஏசுவதாகவோ அடிப்பதாகவோ இல்லை. எனவே அழகையை மெள்ள நிறுத்திக் கொண்டாள். மழை அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தது. வெள்ளமும் பெருகத் தொடங்கியது. ஆசையாக வளர்த்து வந்த பூமரங்கள் எல்லாம் கழுவிச் செல்லப்பட்டன. இப்பொழுது உண்மையிலேயே அழுதாள் நளாயினி.

நேரம்போய்க்கொண்டிருந்தது. மழையினதும் காற்றினதும் வேகமும் அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது. அப்பாவும் மணியும் இன்னும் வந்து சேரவில்லை.

சூறாவளி அபாயம் இல்லை என்பதாலேதான் அப்பா வரவில்லையோ என்ற ஒரு நம்பிக்கையும் எழாமலில்லை. இருந்தாலும் இந்தப் பெருமழையில் அகப்பட்டு..... மணியை நினைத்து பெரிதும் பயந்தாள் பராசக்தி. பொழுதுபட்டும் இருவரும் வந்து சேரவில்லை. எங்கும் இருள் மயம். மின்சாரம் துண்டிக்கப்பட்டிருந்தது. விளக்குகளை ஏற்றவும் காற்று விடுவதாயில்லை.

அந்தப் பயங்கர இருளில் அம்மாவும் பிள்ளையும் பயந்து கொண்டிருந்த வேளையிலேதான் அந்தப் பயங்கரம் ஆரம்பமாகியது.....

திக்குகள் எட்டும் சிதறி - தக்கத்
 தீம்தரிகிட தீம் தரிகிட தீம்தரிகிட தீம்தரிகிட
 பக்கமலைகள் உடைந்து - வெள்ளம்
 பாயுது பாயுது பாயுது - தாம் தரிகிட
 தக்கத்ததிங் கிடதித் தோம் - அண்டம்
 சாயுது சாயுது சாயுது... பேய் கொண்டு
 தக்கையடிக்குது காற்று - தக்கத்
 தாம் தரிகிட தாம் தரிகிட தாம்தரிகிட தாம்தரிகிட
 வெட்டியடிக்குது மின்னல் - கடல்
 விண்ணையடிக்குது மின்னல் - கடல்
 வீரத்திரை கொண்டு விண்ணையடிக்குது
 கொட்டியடிக்குது மேகம்; கூ
 கூ வென்று விண்ணைக் குடையுது காற்று

ஆமாம் மகாகவி பாரதியார் பாடிய அந்த மழைக் கூத்து, பேய்க் காற்று நாடகம் நடந்து கொண்டிருந்தது. எட்டுத்திசையும் இடிய, சட்டச் சட சட்டச் சட்டா என்று தாளம் கொட்டிக் கணைத்தது வானம். கண்ணகையம்மன் தோத்திரம் ஒன்றை சொல்லி கொண்டிருந்தாள் பராசக்தி. நளாயினியோ பாரதியாரின் மழைப்பாட்டை பாடிப்பாடி பயத்தை போக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தாள்.

சூறாவளிக் கூத்து ஓய்வதாயில்லை.

தாயும் மகளும் ஒருவரை ஒருவர் தழுவியபடி குசினிப்புகைக் கூண்டின் கீழ் பதுங்கியிருக்கின்றனர். “கண்ணகித்தாயே, என் செல்வங்களைக் காப்பாத்து” கண்ணீர்சிந்த வேண்டிக் கொண்டிருந்தாள் பராசக்தி.

கிட்டத்தட்ட இரண்டு மணித்தியாலங்கள் வரை தொடர்ந்த கூத்து, ஓய்வுக்கு வருகின்றது. அப்பொழுது வீட்டினுள் ‘ரோசலைற்’ வெளிச்சம் விழுகின்றது. பயந்தபடி புகைக் கூண்டின் கீழிருந்து வெளியே வருகின்றனர்.

வெளிச்சத்திற்கு வந்ததும் ‘அப்பா’ என்று கத்தினாள் நளாயினி. ஆமாம்... ஒருகாலில் இரத்தம் வடியும் நிலையில் அப்பாவை இருவர் தூக்கிக் கொண்டு வந்திருந்தனர்.

அலுவலகத்திலிருந்து வரும் வழியில் முறிந்து விழுந்த மரமொன்றினுள் அகப்பட்டிருக்கின்றார் அப்பா.

அப்பாவின் நிலையைக் கண்ட ஏக்கமும், மணியின் நிலை என்னவோ என்ற கலக்கமும் சேர செயலற்று நின்றாள் அம்மா. அண்ணனின் சாரணிய முதலுதவிப் பெட்டியை ஓடிச் சென்றெடுத்து வந்த நளாயினி அப்பாவின் காலின் காயங்களுக்கு மருந்து போட்டாள்.

மணி இன்னும் வரவில்லை யென்ற செய்தியிலே தன்

கால் வலியையும் மீறி எழுந்து புறப்பட எத்தனித்தார் அப்பா. அவரை அந்த நிலையில் வெளியே விடவும் முடியவில்லை. தானும் அவரை அந்நிலையில் விட்டுச் செல்லவும் முடியவில்லை; தவித்தாள் பராசக்தி. அவரைத் தூக்கி வந்தவர்கள் 'ஏதும் உதவி வேண்டுமா' என்று கேட்டவாறு இன்னும் நின்று கொண்டிருந்தனர். மணியின் பிரச்சினையை சொல்லி அழுதாள் பராசக்தி. "நல்ல சிவலை... சின்னப் பெயன்... கொஞ்சம் நெளியலான தலைமயிர்..." என்று அடையாளங்களை அடுக்கிக் கொண்டு போனார்கள் வந்திருந்த இருவரும். 'என்னவோ ஏதோ' என்று ஆமாம் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள் பராசக்தி.

இதுவரை பெயரை குறிப்பிடாமல் இருந்தவர்கள் 'மணிதானே பெயர்' என்ற போது நிலை தெளிவாகியது.

"அந்தப் பிள்ளையாலை தானே அம்மா, நாங்களும் உயிர் பிழைத்திருக்கிறம், பிள்ளை வந்து எங்கள் வீடுகளிலை எச்சரிக்கை செய்து சொல்லியிராவிட்டால், இப்ப வீடுகளுக்குள் சமாதியாகி இருப்பம்..... மத்தியானமே கடற்கரையில் வெள்ளம் பெருகத் தொடங்கியது. தம்பியோட சேர்ந்து நாங்கள் எல்லாம் கரையோர வீடுகளில் இருந்த ஆக்களை பாதுகாப்பான இடங்களில் தங்க ஒழுங்கு செய்தம். அந்த பகுதியில் நிறைய வயோதிபர்கள், குழந்தைகள், ஆள் உதவி இல்லாத ஆட்கள் மீண்டும் சூறாவளிக் கூத்து நடக்கையில் தம்பியும் எங்களோடு கூடத்தான் இருந்தவர். அவர்தான் சூறாவளி ஓய எங்களை ஒவ்வொரு திக்காக இரண்டு மூன்று பேராக போய் பார்க்கச் சொல்லி யோசனை சொன்னார். வழி தெருவில் மரங்கள் வீடுகள் விழுந்து கஷ்டப்படுகிறவங்களை மீட்க வந்த வழியில் தான், இவர் நடக்க முடியாமல் கஷ்டப்பட்டார். ஆஸ்பத்திரிக்கு போக மாட்டன்; வீட்டுக்கு போக வேணும் உங்களைப் பார்க்கவேணும் என்று வற்புறுத்தினார். சரி...

சரி... நாங்கள் நெடுநேரம் நிற்க முடியாது. போகிறவழியில் தம்பியை கண்டு விஷயத்தைச் சொல்கிறோம்” எனச் சொல்லி அந்த இருவரும் விடை பெற்றனர்.

நன்றிப் பெருக்குடன் விடைதந்த பராசக்தி “என் தெய்வங்களை காப்பாற்றினாய்” என கண்ணகைஅம்மனை வணங்கினாள். தன் மகனின் தீரமான செயல்களை கேட்ட பெருமையில் பராசக்தியின் உள்ளம் பூரித்தது.

அவள் மனப் பூரிப்பு நீண்டநேரம் நிலைக்கவில்லை. ஆமாம், மீண்டும் அதே புயற் கூத்து ஆரம்பமாகிறது.

3

அப்பாவுக்குக் காலில் ஏற்பட்ட காயம் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட கணத்திலிருந்தே வீட்டிற்குச் செல்ல வேண்டுமெனத் துடித்தான் மணி. பயங்கர இருளில் திக்குத் திசை தெரியவில்லை. பாதையென்றே ஒன்றும் இல்லாத நிலை. முறிந்த மரங்களும், இடிந்த சுவர்களும், தந்திக்கம்பங்களும், லைந்தூண்களுமாக எல்லாம் சிதறிக்கிடந்தன. தட்டுத் தடுமாறி யென்றாலும் செல்வ தெனப் புறப்பட்ட வேளையிலே மீண்டும் அதே கூத்து நடந்தது. இந்தத் தடவை தன்னையே காப்பாற்றப் பெரும்பாடு பட்டான் மணி. மணியின் முன்னைய எச்சரிக்கை அறிவுரைக்கு ஏற்ப நடந்தவர்கள் தப்பிக் கொண்டனர். ‘இவனார் பொடிப்பயல் எங்களுக்குப் புத்தி சொல்ல’ என்று கேலி செய்து வீட்டிற்குள் அடைந்து கிடந்தவர்களிற் பலர், சுவர் இடிபாடுகளுக்குள் பலியாகிய செய்திகளைக் கேட்டு மனம் வருந்தினான் மணி.

அதிகாலை நான்கு மணியளவில் இரண்டாவது புயற்க்கூத்து ஓய்வுக்கு வந்த போது, அப்பாவைப் பார்க்கும் ஆவல் உந்த, வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டான் மணி.

வழியெல்லாம் சிதறிக் கிடந்த தடைகளைத் தாண்டி, உடலெங்கும் பல காயங்கள் ஏற்பட ஒடோடி வந்தான்.

வீட்டின் பெரும்பகுதி பிழைத்திருந்ததை கண்டு ஆச்சரியப்பட்டான் மணி. தப்பிப்பிழைத்த சில வீடுகளில் தன்வீடும் இருக்கக்கண்ட மணியினால் அதை நம்ப முடியவில்லை. கடவுளுக்கு நன்றி சொல்வதா அல்லது வீட்டைக் கட்டியவனுக்குப் பாராட்டுச் சொல்வதா இல்லையென்றால் வீட்டை விழுத்தாத சூறாவளிக்குத்தான் நன்றியா என புரியாது திகைத்தான். எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் சூறாவளிக்கு நன்றி சொல்லத் தயாராயில்லை அவன்.

வீட்டு வாசலிலேயே நின்ற அம்மா ஓடிவந்து கட்டியணைத்து உச்சி மோந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தாள்.

காயக் கட்டுகளுடன் படுத்திருந்த அப்பாவை கண்டதும் 'அப்பா' என்று கத்தினான்.

காயங்கள் பலமானதாக இல்லாத போதிலும் விழுந்த நோவும் அதிர்ச்சியும் சேர்ந்து அவரைப் பெரிதாகப் பாதித்திருந்தன. சாரணிய பயிற்சி கை கொடுக்கிறது. அப்பாவின் கால் நோவுக்கான சிகிச்சையை மீண்டும் மேற்கொள்ளுகிறான் மணி. காயங்களை மீண்டும் சுத்தமாக்கி மருந்து கட்டுகிறான். தான் பயந்தளவுக்கு இல்லையென்பதனால் அவன் மனது தைரியமடைகிறது.

அப்பாவின் காயத்திற்கு மருந்து கட்டும் பொழுதே மணியின் மனதில் அடுத்த பணிக்கான அவசரமும், திட்டமும் உருவாகத் தொடங்கிவிட்டது.

‘அப்பாவைப் போன்று இன்னும் எத்தனை பேர்கள் அவலப்படுவார்களோ... ஆஸ்பத்திரியும் பெருமளவிற்கு பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற நிலையில், தன்னால் இயன்ற முதலுதவியை அளிப்பது அவசியம்’ என்ற முடிவிற்கு வருகிறான்.

வெளியே செல்ல அனுமதி கேட்ட போது அம்மா முடியாதென்றாள்; அப்பாவும் தான். நளாயினி அழுதாள்.

“அம்மா, நீங்கள் தான் அடிக்கடி சொல்லுவீங்களே... ‘பெரிய ஆளாக வரவேணும், நல்லபிள்ளை என எல்லோரும் உன்னைப் போற்றிப்புகழவேணும்... அது கேட்டு பெத்த வயிறு குளிர வேணும்’ என்று; இதைவிட நல்ல சந்தர்ப்பம் வேறு எது அம்மா” என்றெல்லாம் சொல்லி அம்மாவை வசப்படுத்தி அனுமதியைப் பெற்றும் விட்டான். “நெடுநேரம் அலையாமல் வந்து விடவேண்டும்” என்று படுக்கையிலிருந்தவாறே எச்சரித்ததார் அப்பா.

தனது என்று இவ்வளவு நாளும் உரிமை கொண்டாடி, அண்ணனை விளையாட்டாகவும் போட அனுமதிக்காத நன் தொப்பியைக் கொண்டு வந்து நீட்டுகிறாள் நளாயினி.

‘அச்சாப்பிள்ளை’ என்றவாறு முதலுதவிப் பெட்டியுடன் புறப்பட்டான் மணி.

பாதை எங்கும் அழகுரல்கள்; மரண ஓலங்கள் பலருக்கு முதலுதவி அளித்தான் மணி. ஓடிஓடி உதவிக் கொண்டிருந்த அவனை வாயார வாழ்த்தினர் மக்கள்.

சூறாவளி அதிர்ச்சி நீங்க, வயிற்றிலே பசி என்ற சூறாவளி கொடுமைப்படுத்தத் தொடங்குகிறது. குழந்தைகள் எல்லாம் கதறி அழுதன; வளர்ந்தவர்களும் தான், அழாக்குறையாக வாடி இருந்தனர்.

எப்படி இவர்களுக்கு உதவலாம் என்றே அவனுக்கு விளங்கவில்லை. தனது வீட்டைப் போன்று தப்பிப் பிழைத்த வீடுகளில் உதவி கேட்கலாமா என்று சிந்தித்தான் மணி.

அப்படிப் பிழைத்த வீடுகளை கைவிரலில் எண்ணிவிடலாம். இன்னும் அவ்வாறான வீடுகளிலும் அடுத்த வேளைக்கு உணவிருக்கும் என்பதும் என்ன நிச்சயம்.....

குழம்பிய யோசனையுடன் நடந்த மணியின் கவனத்தை ஈர்த்தது அந்தக் காட்சி. அந்த பல நோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கக் கட்டடத்தின் கதவு உடைக்கப் பட்டிருந்தது. ஒரு பெரிய குண்டன் அருகிலே சூழவந்த மக்களை அதட்டி விரட்டிக் கொண்டு நின்றான். இன்னொரு சின்னக் குண்டன் மூட்டைகளைத் தூக்கி மாட்டு வண்டில் ஒன்றில் ஏற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

மணிக்கு விஷயம் விளங்கவில்லை. மழைக்குப் பாதுகாப்பாக வேறு இடத்துக்குக் கொண்டு செல்கிறார்களாக்குமென நினைத்தான். இருந்தும் அதுபற்றி அருகில் நின்ற முதியவர் ஒருவரிடம் விசாரித்தான்.

உணவுப் பொட்கள் எங்கிருந்தாலும் பொது மக்கள் எடுத்து கொள்ளலாம் என அரசு அறிவித்திருக்கிறது. அந்த உத்தரவைப் பயன்படுத்திச் சிலர் கொள்ளையடிக்கும் உண்மை மணிக்கு விளங்குகிறது. இந்த அவலமான நிலையிலும் கொள்ளை என நினைக்க மணிக்கு ஆத்திர மாத்திரமாக வந்தது. மூளையும் உடன் தீவிரமாக வேலை செய்யத் தொடங்கியது.

மெள்ளப் பதுங்கி பதுங்கி அந்த மூட்டையுடன் சென்ற குண்டனைத் தொடர்ந்தான் மணி. அடுத்த கணம் அவன் காற்சட்டைப் 'பொக்கெற்றிலே' இருந்த பேனாக் கத்தியினால் அவன் முதுகிலிருந்த மூட்டையிலே குத்தித் துளையிட்டு இழுக்கிறான். அரிசி மழையாகக் கொட்டுகிறது. இதுவரை பயந்து நின்ற ஏனைய மக்களுக்கும் துணிவு வருகின்றது. மாட்டுவண்டியில் ஏற்றிய மூட்டைகளையும் இழுத்து விழுத்துகின்றனர். எல்லோருக்கும் அரிசி மற்றும் பொருட்கள் கிடைக்கும்

வண்ணம் பார்த்துக் கொள்ளுகின்றான் மணி. சனங்கள் கூடிய போது கொள்ளையர்கள் ஓடிமறைகின்றனர். சிறுவனாக இருந்தும் தீரமாக கொள்ளையரை விரட்டிய அவனை வாயார வாழ்த்தினர் மக்கள். அதே நேரத்தில் ஓடிய கொள்ளையரின் திட்டிக்கும் பயங்கரமான பார்வைக்கும் இலக்கானான் மணி.

கிராமம் முழுவதும், நகரம் முழுவதும் தான் செய்யக் கூடிய, செய்ய வேண்டிய பலபணிகள் காத்திருப்பதை உணர்ந்தான் அவன். என்றாலும் நேற்றுப் போல அம்மா பயந்து ஏங்காமல் வேளைக்கே வீடு போய்ச்சேர வேண்டும் என்ற நினைவும் சேர்கிறது. அவசரமவசரமாக குறுக்குவழியால் வீடுநோக்கி விரைந்தான் மணி.

வழியில் தென்பட்ட இடிந்த ஒரு கட்டடத்திலிருந்து வந்த 'அம்மே அம்மே' என்ற சத்தத்தைக் கேட்டுத் திடுக்குற்றான் மணி. வாசலே இல்லாத படி இடிந்து முடிய அதனுள் எப்படிப்போவதென்றே தெரியாமல் தடுமாறினான். வெகு சிரமப்பட்டு இடிபாடுகளின் மேலாக ஏறி உள்ளே பார்த்த போது அவன் கண்ட காட்சி....

முதிய ஆச்சி ஒருத்தி காலின் மேல் விழுந்த சுவரை விலக்க முடியாதவளாக வலிதாங்க முடியாமல் அழுது கொண்டிருந்தாள்.

மணியைக் கண்டதும் 'புத்தா புத்தா' என்று கத்தினாள். மெள்ள உள்ளே இறங்கிய மணி என்ன செய்வதுதென்று தெரியாமல் திகைத்த போது முறிந்து கிடந்த பலமான இரும்புக்கம்பி யொன்று கண்ணிற் பட்டது. படித்த நெம்பு கோல் தத்துவம் கை கொடுக்கின்றது. ஆச்சி மெள்ள மெள்ளக் காலை இழுத்து எடுத்துக் கொள்ளுகிறாள்.

இரத்தம் பெருமளவிற சிந்தி ஆபத்தான நிலையில் இருந்த அவளை உடன் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்க வேண்டி

யதன் அவசியத்தை உணர்ந்தான் மணி.

காலின் மேலிருந்தபாரம் நீங்கிய சுகத்தால் குரல் தளதளக்க நன்றி சொன்னாள் ஆச்சி. அவளை எப்படி ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு செல்வதெனச்சிந்தித்தான் மணி. எதற்கும் முதலில் வீட்டுக்கு வாசல் அமைக்க வேண்டுமே...

‘ஆச்சி பொட்டகின்ட..கொஞ்சம் இருங்கோ’ எனத் தனக்குத் தெரிந்த சிங்களத்திற் சொல்லி வெளியே வந்து உதவிக்கு ஆள்தேடினான் மணி. அயலில் அதிக வீடுகளோ சன நடமாட்டமோ இல்லை. தொலைவிலிருந்த வீட்டின் முன் ஒரு அம்மாவும் அப்பாவும் அழுதபடி நிற்கக்கண்டான் மணி. ஒடிச்சென்று அவர்களிடம் உதவி கேட்டான். மணியின் அழைப்பை அவர்கள் கேட்டதாகக் கூடக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

இந்தநேரத்தில் அந்த வழியாக வந்தான் ஒரு குண்டன். “அண்ணாச்சி, அண்ணாச்சி” என அவன் பின்னாலே ஓடினான் மணி.

“என்னடா” என்று திரும்பினான் குண்டன்.

“அண்ணாச்சி அந்த வீட்டில் ஒரு ஆச்சி எனத் துடித்தான் மணி.

“செத்துப் போனாளா.... கிழவி சாகிறது நல்லது தானே” என ஏளனமாக சொன்னபடி நடந்தான் அவன்.

“பாவம் அண்ணாச்சி ஆச்சியை ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போக...” பின்னாலேயே ஓடினான் மணி.

“சும்மா கஷ்டப்படுத்தாமல் போடா” என அதட்டினான் குண்டன்.

இந்த வேளையில் அங்கு வந்து சேர்கின்றான், அந்த சின்னக் குண்டன். காலையில் அவன் முட்டையிலேதான் மணி பேனாக் கத்தியினால் துளையிட்டு அரிசியைச் சிந்தச் செய்திருந்தான். மணியை இனங்கண்டு கொண்ட

அவன், “அண்ணாச்சி இது தான் காலையிலை விஷயத்தைக்
கெடுத்த முஞ்சூறு... என்கிறான்.

‘டேய், பொடிப்பயலே’ என்றவாறு அவன் கொடுத்த
அறையில், சுழன்று போய் விழுந்தான் மணி. சற்று முன்பு
உதவிக்கு அழைத்த போது பேசாதிருந்த அயலிலிருந்த
வீட்டுக்கார அம்மா ஓடிவந்து அவனைத் தூக்குகிறாள்.
குண்டர்கள் ஓடுகிறார்கள்.

“அம்மா அந்த வீட்டில் ஆச்சி” என அழுதான் மணி.

“தம்பி, நாங்கள் எங்கள் குழந்தையை இந்த வீட்டில்
பறிகொடுத்து விட்டு நிற்கிறம்” என்று அழுதாள் அந்தத்
தாய்.

இதற்கிடையில் உணர்ச்சிவசப்பட்டவராக மணியருகே
வந்த அந்த வீட்டுக்கார அப்பா, “தம்பிவாரும் ஆச்சியைப்
பாப்பம்” என அழைக்கின்றார். உதவிக்கு அவர் வந்த
மகிழ்ச்சியில், சற்று முன்பு கன்னத்தில் விழுந்த அடியின்
வலிகூட மறைந்தது போல இருந்தது மணிக்கு.
ஆச்சி ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்பட்டாள். ‘மகே புத்தா’
என்றுநன்றிப் பெருக்குடன் வாழ்த்தினாள் அவள்.

‘இப்படி இன்னும் எத்தனைபேரோ’ என மனம்
வருந்தியவனாக வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டான்
மணி. நடந்தகதைகளை அம்மாவிடம் கூறினான்.
குண்டர்களிடம் அடிவாங்கியதை மட்டும் மறைத்து
விட்டான். மீண்டும் வெளியே புறப்பட அனுமதி கிடைக்காது
என்பதனாலேயே அதனைச் சொல்லாமல் விட்டான்.

மகனின் தீரமான பணிகளையும், பலரின்
புகழுரைகளையும் கேட்டுப் பூரித்த அம்மா, “என்
தெய்வக்குஞ்சு”, எனக் கட்டியணைத்து ஆனந்தக் கண்ணீர்
சிந்தினாள்.

இப்பொழுது இரண்டு மூன்று நாட்களாக மூலை முடுக்குகளின் மேலாக வெல்லாம் காகம் மாதிரி தாழப் பறந்தன 'ஹெலிக் கொப்ரர்கள்' முதன் முதலாக மணியும் இப்பொழுதுதான் அவற்றை நேரிலே பார்க்கின்றான். தரையில் இறங்கிய ஹெலிக்கொப்ரர் ஒன்றைச் சூழ்ந்து கொண்ட மக்கள் உணவுக்காக கையேந்தி முண்டி யடிக் கின்றனர். இந்த வேதனையான காட்சிக்காக மனம் வருந்திய அதே வேளையில், ஹெலிக்கொப்ரரை அண்டி புதினமும் பார்க்கிறான் மணி. பொழுது படுவதற்கு முன் வீட்டுக்குத் திரும்பி விடவேண்டும் என அம்மா கண்டிப்பாச் சொல்லியிருந்ததையும் மறந்து, ஹெலிக்கொப்ரர் கிளம்பும் வரை நின்றுவிட்டான். பொழுதும் சாய்ந்து விட்டது.

அவசரமவரமாக வீடு நோக்கி ஓடிவரும் வழியில் அன்று, தான் காப்பாற்றிய அந்த ஆச்சியின் இடிந்த வீட்டினுள் மங்கிய வெளிச்சம் எரியக் கண்டான். ஆச்சி ஆஸ்பத்திரியால் திரும்பிவிட்டாளோ என நினைத்தான் மணி. வீட்டை நெருங்கிய போது உள்ளே பேச்சரவம் கேட்டது. அன்று போல இடிந்த சுவரின் மேலேறி உள்ளே எட்டிப் பார்த்தான். அங்கே ஆச்சியில்லை. பதிலாக அன்று ஆச்சியைக் காப்பாற்ற அழைத்த போது அவனை அடித்த பெரிய குண்டனும், அந்த முட்டை தூக்கிய சின்னக்குண்டனும் தான் நின்றிருந்தனர். ஏதோ கொள்ளை க்குத்தான் திட்டமிடுகின்றனர் என்பது மணிக்குப் புரிகிறது. காதுகளைக் கூர்மையாக்கி நின்றான்.

“மச்சான், பாதைகளை எல்லாம் ஒருமாதிரி சரியாக்கி, கொழும்பிலிருந்து நிறைய சாமான்கள் வருகுதாம். நிறைய

வெளி நாட்டுச் சாமான்களும்... சின்னப் பாலத்து மதவடியில் வைத்து எல்லாவற்றையும் மடக்கிப் போடவேண்டும்.. திட்டம் விளங்குதுதானே” என்கிறான் சின்னக் குண்டன். ‘கஷ்டத்தில் அவலப்படும் மக்களுக்காக வெளிநாடுகள் தரும் உதவிகளையும் கொள்ளையடிக்கத் திட்டமிடுகிறார்களே... இரக்க மில்லாத கொடியவர்கள்..’ என ஆத்திரப்பட்டான் மணி.

இந்தத் திட்டத்தை எப்படியும் முறியடித்து விட வேண்டும். உடனடியாக காவல்துறைக்குத் தகவல் கொடுக்க வேண்டும் எனத்திட்டமிட்ட மணி, அவசரமாகக் கீழே இறங்க முயன்றான். என்ன கொடுமை... அவன் கால்வைத்த கல் மெள்ள உடைகின்றது; ‘தொப்’ என்று உள்ளே விழுந்தான் மணி.

“அடேய்... பயலே, உன்னைச் சின்னப் பையன் என்று விட்டுவைத்தால் நீ எங்களுக்கு வால் கட்டப் பார்க்கிறாய்.. சரிசரி கொஞ்ச நாளைக்கு உனக்கு நாங்கள் சாப்பாடு போடுறம்” என்று கர்ச்சித்தான் பெரிய குண்டன்.

‘வகையாக மாட்டிக் கொண்டேனே’ என வருந்தியபடி நடுங்கினான் மணி.

“மச்சான் இவனை நீ கொண்டுபோ, நான் பாலத்து விஷயத்தைக் கவனிக்கிறேன், இவனை இனி வெளியில் விட்டுவைப்பது ஆபத்துத்தான்” எனச் சொல்லிப் புறப்பட்டான் சின்னக் குண்டன். அந்தப் பெரிய குண்டனின் கைக்குள் கொசுவாக நசிந்தான் மணி. ஒருகையால் வாயைப் பொத்தி அலக்காக அவனைத்தூக்கி இருளோடு இருளாக மறைந்தான் பெரியகுண்டன்.

அந்தக் கொடிய இருட்டறையிலே கிடந்து அழுதான் மணி.

‘இருட்டுப் பட முன்பு வீட்டுக்கு வந்து விட வேண்டுமென்ற அம்மாவின் பேச்சை மீறி நின்று, அசட்டுத்தனமாக இந்தக் கொடியவர்களிடம் அகப்பட்டேனே’ என்று மனம் வருந்தினான். வீட்டிலே தன்னைத்தேடி அம்மா, அப்பா, தங்கை படப் போகும் அந்தரத்தை நினைக்க நினைக்க, அவன் அழுகை மேலும் அதிகமாகிறது.

இருக்கும் இடம் தெரியவில்லை. பாதாளக்கிடங்கு என்பது மட்டும் அவன் தூக்கிவரும் போது தெரிந்தது. ‘இதற்குள்ளேயே என் கதை முடிந்து விடுமோ... இതി லிருந்து தப்பும் வழியென்ன...’ என்று பயந்து கொண்டிருந்தான் மணி.

அப்பொழுது...

‘ஐயோ... உம்மா’ என்ற அழுகுரலொன்று கேட்கின்றது. கூடவே அடிவிழும் ஓசையும் கேட்கின்றது. காதைக் கூர்மையாக்கிக் கேட்டான். அழுவது ஒரு சிறுவனின் குரல். அதுவும் அடுத்த அறையிலிருந்தே வருகின்றது. “டேய்! நாளைக்கு வெள்ளிக்கிழமை தவறினால் பலனேஇல்லை என்று பூசாரியார் சொல்லியிருக்கிறார். பிறகு இவ்வளவு நாளும் உனக்குத் தீனி போட்டதே வீணாகிப் போய்விடும். நல்ல பிள்ளைமாதிரி அழாமல் இருந்தால்... அடியும் விழாது” என ஒருகுரல் அதட்டும் சத்தம் தொடர்கிறது... சந்தேகமேயில்லை. அது பெரிய குரலின் குரல்தான்.

அழகுரல் ஒங்கி ஒலிக்கிறது..

அடிவிழும் ஓசையும் ஒங்குகின்றது...

பூசாரி, வெள்ளிக்கிழமை, சிறுவன் குரல்..
இவற்றினை இணைத்து யோசித்த மணிக்கு விஷயம்
ஓரளவுக்குப் புரிவது போல் இருந்தது. கொஞ்ச
நாட்களுக்கு முன் கல்முனையில் புதையல் எடுக்கப்
பலியாக அகப்பட்ட சிறுவன் பற்றி பத்திரிகைகளில் வந்த
செய்தி நினைவில் மின்னலாகத் தோன்றி மறைகின்றது.

அழாமல் சந்தோஷமாக இருக்கச் சொல்லி
அடிக்கின்ற மூட்டாள்களை நினைக்க, மணிக்குச் சிரிப்பும்
வரப்பார்த்தது.

எப்படியும் அந்தச் சிறுவனைக் காப்பாற்றியாக
வேண்டும். டக்.. டக்.. என்று காலடி ஓசை
வெளியேறுகின்றது. உள்ளே விம்மலும் அழுகையும் ஓய்ந்த
பாடில்லை.

அந்த அறைக்குள் செல்லும் மார்க்கம் அறியாது
திகைத்திருந்த மணி, இரு அறையையும் சப்புப் பலகையே
பிரித்து நிற்பதனை இருளில் கையால் தடவி உணர்ந்து
கொள்கின்றான். தொழில்முன்னிலைப் பாடமாக
மரவேலையைப் படித்ததற்கும் பலன் கிடைக்காமற்
போகவில்லை. பொக்கெற்றிலிருந்து பேனாக் கத்தியை
எடுத்து ஓசை எழுப்பாமல் மெல்ல மெல்ல அரிந்து
வழியமைப்பதில் சுறுசுறுப்பாக இயங்கத் தொடங்குகிறான்.
அந்த அறை எங்கும் ஓடித்திரிந்து கறகற வென்று அறுக்கும்
எலிகளின் சத்தத்தினின்றும் மணியின் மரம் அறுக்கும்
சத்தத்தை, யாரும் இனங்கண்டுவிட முடியாது.

அடுத்த அறையிலிருந்த அந்தச் சிறுவனின் கவனத்தைக்
கூடக் கலைக்காமல் வழி ஏற்படுத்தி விட்டான் மணி.
அவன் நுழையக் கூடிய ஒரு சதுரமான வழி.

மெதுவாக அந்த அறையினுள் நுழைந்தான் மணி. அங்கே ஒரு மூலையில் அழுதகளைப்பில் கண்ணயர்ந்திருந்தான் அந்தச் சிறுவன். அவனைச் சூழப்பல வித தின்பண்டங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. மணியை விட நாலைந்து வயது இளையவனாக இருந்தான் அந்தச் சிறுவன். இந்த அறையில் ஓரளவு வெளிச்சம் இருந்தது வெளிச்சத்தில் சுற்று முற்றும் பார்த்தான் மணி. பல மூட்டைகள்..., வெளிநாட்டு முத்திரைகளுடன் கூடிய பல பெட்டிகள் பாலத்தடியில் வைத்து கொள்ளையடிக்கப்பட்ட பொருட்களாக இருக்க வேண்டுமென எண்ணினான் மணி.

மெள்ள அந்தச் சிறுவன் பக்கம் சென்று 'தம்பி' என எழுப்பினான் மணி.

திடுக்குற்று எழுந்த அந்தச்சிறுவன், பயம் மேலிட மீண்டும் அழத்தொடங்கினான்.

“தம்பி நானும் உன்னைப் போலத்தான்” என ஆரம்பித்து, ஓசைப்படாமல் மெதுவாக அவனை நம்பிக்கை கொள்ள வைத்தான்.

மணி எண்ணியது போலவே புதையல் எடுக்க பலியாகவே அகப்பட்டிருந்தான் அந்தச் சிறுவன்.

பலியிடும் போது சிறுவன் அழாமல் சிரித்தபடி இருந்தாலே பலனுண்டு என்று பூசாரியார் சொல்லியிருக்கின்றார். அதனாலேதான் இது வரை பிழைத் திருக்கிறான் அந்தச்சிறுவன். ஆயினும் நாளை வெள்ளிக் கிழமை கடைசித்தவனை.

அந்தச் சிறுநேரச் சந்திப்பிலேயே அண்ணன் தம்பியாகிவிட்டனர் மணியும் ரஹீமும். ஆமாம்! அந்தச் சிறுவனின் பெயர்தான் ரஹீம்.

இனி விடியும் வரை யாரும் வரமாட்டார்கள் என ரஹீம் உறுதி செய்தபின் ஆறுதலாகக் கதைக்கின்றனர்.

அறையிலிருந்த மூட்டைகளைப் பற்றி விசாரிக்கின்றான் மணி. இப்படி மூட்டைகளும், பெட்டிகளும் வருவதும் போவதும் தினமும் நடக்கின்ற சங்கதிகள் என்பது தெரிகின்றது. அந்த அறையிலிருப்பன நாளைக்கு வெளியே வியாபாரத்திற்காக தயாராக இருப்பனவாம். இவற்றைப்போல பலமடங்கு இன்னோர் அறையிலும் இருக்கின்றதாம். இன்னும் அந்த அறைவரை வரும் லொறிப்பாதை ஒன்று கூட உள்ளதாம். தன் பல நாள் பாதாளக்கிடங்குச் சிறை அனுபவங்களை அண்ணனிடம் சொன்னான் ரஹீம்.

ரஹீமை எப்படித் தப்பவைப்பது என குழம்பிக் கொண்டிருந்த மணியின் மூளையில், ஒரு யோசனை பளிச்சிடுகிறது. ஆமாம் !...அருமையான யோசனை தான். அதனை நடைமுறைப் படுத்துவதில் துரிதமாக முனைந்தான் அவன்.

6

அதிகாலையில் மூட்டைகளை ஏற்றிச் செல்லவந்த லொறியிலேயே பெரிய குண்டளும் வந்து விட்டான். கூடவே பூசாரியாரையும் அழைத்து வந்திருந்தான். கன்னங்கரேலென்றிருந்தார் பூசாரியார். பூஜாலையும், வீபூதிப்பூச்சையும் தவிர எல்லாம் இருள் மயம். கொட்டைப் பாக்களவில் ஒரு சிறுகுடுமி. கழுத்திலே உருத்திராக்க மாலை. கையிலே வேப்பிலை.

அறைக்குள் நுழைந்ததுதான் தாமதம். தேள் கொட்டியவனைப் போல் கத்தினான் குண்டன். “எங்கே அந்தப் பெடியன்” பரபரப்புடன் பூசாரியாரும் தேடினார்

“பூசாரியார், கவனமாகப் பாடும்...”

“காணயில்லை ஐயா...”

“இந்த அறையிலிருந்து அவன் தப்ப வழியேயில்லை” எனக்கர்ச்சித்தான் பெரிய குண்டன்.

“ பூசாரியார்... நீர்தான் புதையல் ஆசையில் ஏதும் மந்திரம் போட்டு எங்களுக்கு தெரியாமல் பையனை வெளியே எடுத்திருப்பீர்...”

“என்னய்யா, உங்களுக்கு நான் துரோகம் செய்வனா...” அழாக்குறையாக பதில் சொன்னார் பூசாரியார். “பூசாரியார் நான் உம்மை நம்பிறன் ஆனால் பெரிய ஐயா எங்களை நம்ப வேணுமே, இன்றைக்கு என்ன நடக்குமோ”..“எனக்கூறிய பெரிய குண்டனின் குரலில் பயம் கலந்திருந்தது.

இந்த காட்சிகளை யெல்லாம் தனது அறையில் இருந்தவாறே ரசித்துக் கொண்டிருந்தான் மணி. இரவு ரஹீமைத் தப்ப வழி செய்தபின், தன் அறைக்கு மீண்டு, யாரும் சந்தேகிக்காதபடி தானமைத்திருந்த வழியையும் அடைத்து, அருகிலிருந்த முட்டைகளைக் கிட்ட இழுத்து அடையாளமும் தெரியாமல் மறைத்திருந்தான் மணி. அடுத்த அறையில் நடப்பதை அவதானிக்க மட்டும் சிறு இடைவெளி வைத்திருந்தான்.

பூசாரியாரும் பெரிய குண்டனும் கலவரப்பட்டுக் கொண்டிருந்த வேளையில் வெளியே கதவுதிறக்கும் ஒசை கேட்டது.

வெள்ளை வெளேரென்ற உடையணிந்த ஒருவர் உள்ளே வந்தார். அவரைப் பார்த்தால் பயங்கரமான பாராகவோ கொள்ளையராகவோ தெரியவில்லை. ஒருவேளை அவரையும் பிடித்து வந்திருக்கிறார்களோ என எண்ணினான் மணி. ஆனால் ‘ஐயா கும்பிடுறம்’

என்று கீழே விழாக்குறையாக அவரை வணங்குகின்றான் பெரிய குண்டன். பூசாரியாரும் பல்லைக் காட்டி “வணக்கம் ஐயா” என்றார்.

தான் எதிர்பார்த்ததற்கு மேலாக கதை வேறு விதமாக இருப்பதை மணி உணர்ந்தான். இந்த வெள்ளை வேட்டிதான் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் என்பதும் புரிகிறது.

“என்ன, எல்லாம் சரி தானே பூசாரியார்” என்றான் அந்த வெள்ளை வேட்டிக்காரான்.

“ஆம் ஐயா! ஆனால்...” என தயக்கத்துடன் இழுத்தார் பூசாரியார்.

“அந்தப் பையனைக் காணவில்லை ஐயா” என அழாக்குறையாகச் சொன்னான் பெரிய குண்டன்.

அவ்வளவுதான் சீறிப்பாய்ந்தான் வெள்ளை வேட்டி. “இடியட் எங்கடா போக விட்டீர்கள். முட்டாள்கள்.... உங்களுக்கு வெட்கமில்லை. மலைமாதிரி இருந்து கொண்டு எலிக்குஞ்சு மாதிரி இருந்த அந்தப் பையனிடம் ஏமாந்து நிற்கிறீர்களே...” என்றபடி கோபத்துடன் காறித் துப்பினான் வெள்ளைவேட்டி.

இந்தப் பெரிய தேகத்தை வைத்துக் கொண்டும், துப்புவதைக்கண்டு எதுவும் செய்யாது கைகட்டி நிற்கும் பெரியகுண்டனைப் பார்க்க கொஞ்சம் பாவமாகவும் இருந்தது மணிக்கு.

“இந்தமாதிரி விஷயம் நடக்கிறது இது தான் முதலும் கடைசியுமாக இருக்கட்டும்! எந்தக் காரணத்தினாலும் அந்தப் புதையலை இழக்க நான் தயாரில்லை. வேறு ஏதும் ஒழுங்கு செய்தென்றாலும் விடயத்தை முடிக்க வேணும்” என கோபத்துடன் சொல்லி முடிக்கிறார் அவர்.

“ஐயா, இன்னொரு பெடியன் கைவசம் இருக்கிறான்” என இழுத்தான் குண்டன்.

கேட்டுக் கொண்டிருந்த மணிக்கு நெஞ்சதிக் கென்றது.

“முட்டாள்கள் மாதிரி முதல் பெடியனிடம் சொன்ன மாதிரி இவனிடமும் சொல்லி விஷயத்தைக் கெடுக்காமல், தந்திரமாக நடக்க வேண்டும்... அவசரப்பட்டு விஷயத்தைக் கெடுக்க வேண்டாம்” என கோபத்துடன் எச்சரித்தான் வெள்ளை வேட்டி.

“அடுத்த வெள்ளியும் செய்யலாம்.. கொஞ்சம் பூசைச்சாமான்கள் தான் கூடவரும்” எனப் பல்லைக் காட்டினார் பூசாரியார். “சரிசரி அவசரப்பட்டு விஷயத்தைப் பாழாக்காமல், அடுத்த வெள்ளியே வைப்போம்” என ஆணையிட்டுப் புறப்பட்டான் வெள்ளை வேட்டி.

தலையாட்டிப் பொம்மைகளாக நின்றனர் பூசாரியும் பெரிய குண்டனும்.

இனி நடக்கப் போகும் விஷயங்களை பற்றிய சிந்தனையில் முழுகினான் மணி.

7

சூறாவளிக் கொடுமையினால் தத்தளித்த மக்களை, சுயநலமிகளின் பதுக்கலும், கள்ளவிலை வியாபாரமும் மேலும் அழுத்தின. சிறையிலிருந்து தப்பிய கைதிகளும் தமது சுயதொழிலைப் பெருமளவில் மேற்கொள்ள ஆரம்பித்தனர். இந்நிலையில் நல்ல மனமும் சேவை மனப்பாங்கும் கொண்ட மக்கள் சிலர் ஒன்று கூடி கண்காணிப்புக் குழுக்களை அமைத்து கொள்கின்றனர். காவல் துறையினருக்கும் நிலைமையை விளக்கி, சந்திப்பொந்துகளெல்லாம் கூட்டாகத் தேடுகின்றனர்.

பொழுது சாய்ந்து இருள் எங்கும் சூழ்ந்த வேளை. வெளிச்சம் போடாமல் மெள்ள வந்து கொண்டிருந்தது ஒரு லொறி. சுமக்க முடியாத மூட்டைச் சுமைகள் ரோச் வெளிச்சத்தில் தெரிந்தன. குறுக்காக ஒரு கட்டையைப் போட்டு மறிக்கின்றனர் மக்கள் கண்காணிப்புக் குழுவினர். லொறி நிற்கிறது சாரதி இறங்கி ஓடுகிறான். இருளோடு இருளாக விரைந்த அவனை தூரத்தியும் பிடிக்க முடிய வில்லை. லொறியில் இருந்த மூட்டைகளைத் திறந்து சோதனையிடுகின்றனர். திறந்தவர்கள் பயந்து அலற, மேலேயிருந்து இறக்கிய மூட்டையொன்றிலிருந்து உடலெல்லாம் மாவாக அழுது நடுங்கியபடி வெளிப்பட்டான் ஒரு சிறுவன்.

மணியின் திட்டம் எதிர் பாராதளவிற்குச் சிறப்பாக வெற்றிபெறுகிறது. உண்மையில் ரஹீமை குறை மூட்டை ஒன்றினுள் வைத்துக்கட்டிய போது இறக்கப்படும் இடத்தில் தப்புவதற்காகவென்று தனது ஆயுதமான பேனாக்கத்தியைக் கொடுத்திருந்தான். தப்பியதும் காவல் துறைக்குத் தகவல் கொடுக்கும்படியும் சொல்லியிருந்தான். இப்பொழுது கத்திக்கும் வேலையில்லாமல், சுகமாகவே வேலை முடிந்திருக்கிறது.

சாதாரணமாகவே காக்கிச் சட்டைகளைக் கண்டால் பயப்படுபவன் ரஹீம். நடந்த சம்பவங்களின் பாதிப்பு, பயத்தை மேலும் அதிகமாக்க பெரிதாய் அழத்தொடங்கினான். மூட்டையைத் திறந்தவர் அவனை மேலும் வெருட்ட முற்பட்ட சமயம், காவல்துறை அதிபரும், மக்கள் கண்காணிப்பு குழு தலைவரும் வந்து சேர்கிறார்கள்.

“தம்பி, அழாமல் நடந்ததைச் சொல்லும்” என அன்புடன் விசாரிக்கிறார்கள். அழுகையை நிறுத்தி, விக்கி விக்கி நடந்தவற்றைச் சொல்லி முடிக்கிறான் ரஹீம்.

பல விஷயங்களைச் சொன்ன போதிலும், உண்மையில் வேண்டிய அவசியமான தகவலை அவனாலே கொடுக்க முடியவில்லை. ஆமாம்! அந்தப் பாதாளக் கிடங்கு எங்கே இருக்கின்றதென்பதனை மட்டும் அவனால் சொல்ல முடியவில்லை. முதல்நாள் கடத்தப்பட்ட அன்று, அடர்ந்த காடுகளுக் கூடாகக் கொண்டு செல்லப்பட்டதை மட்டும் ரஹீமால் சொல்ல முடிந்தது. தப்பிவரும் போதுதான் மூட்டைக்குள் இருந்தானே.

காட்டுப் பகுதிகள் என்ற தகவலைக் கொண்டு கூட இன்று கண்டுபிடிப்பது சிரமமானது. சூறாவளி வெள்ளத்தில் காடுகள் எல்லாம் கழுவப்பட்டுவிட்டன. எனினும் குறித்த பிரதேசங்களில் பலத்த தேடுதலுக்கு உத்தரவிட்டார் காவல்துறை அதிபர்.

ரஹீம் பாதுகாப்பாக பெற்றோரிடம் அழைத்து வரப்பட்டான். இனிமேல் இனிப்புக்கு ஆசைப்பட்டு ஏமாந்து போகக் கூடாதென்றும் கொஞ்ச நாட்களுக்கு வெளியே நடமாடாமல் பாதுகாப்பாக வீட்டிலேயே இருப்பது நல்லது என்றும் அவனைக் கூட்டிவந்த கண்காணிப்புக்குழு தலைவர் கூறிச் செல்கிறார்.

ரஹீம் கிடைப்பான் என்ற நம்பிக்கையையே இழந்திருந்த அவன் குடும்பத்தினர், எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சியில் திளைத்தனர்.

ரஹீம், அண்ணன் மணியை நினைத்து வருந்திக் கொண்டிருந்தான். மணி கொடுத்திருந்த விலாசத்துடன் மணியின் அம்மா அப்பாவைத் தேடிப்புறப்பட்டார் ரஹீமின் அப்பா.

சூறாவளி அனர்த்தங்களுக்கு மத்தியில் விலாசத்தை வைத்து வீடுகளைத் தேடிக் கண்டு பிடிப்பதென்பது இலகுவானதல்ல. வெகுசிரமப்பட்டே வீட்டைக்கண்டு பிடித்தார்.

அங்கே அவர் கண்ட காட்சி, நெஞ்சை உருக்குவதாக இருந்தது.

“மணி.. மணி” என வாய் முணுமுணுக்கச் செயலற்றுப் படுத்திருந்தாள் அம்மா. அருகிலே இருந்தவாறு மருந்து பருக்கிக் கொண்டிருந்தாள் நளாயினி. விசரன்மாதிரி வெளியே நின்ற அப்பா, ஒருகாலை இழுத்து இழுத்தே நடந்தார்.

ரஹீமின் அப்பா யோசித்தார். மணியின் கதையைத் தாங்கிக் கொள்ளக் கூடியவர்களாக அவர்கள் இல்லை என்பதனை உணர்ந்தார். இருந்தாலும் மணி உயிருடன் இருக்கின்ற தகவலைச் சொல்வது, கொஞ்சம் நம்பிக்கை யூட்டுவதாக அமையும் என எண்ணியவராக மணியின் தந்தையைத் தனியே அழைத்துச் சொன்னார். ‘வெகு விரைவில் நான்தப்பி வருவேன்’ என்று வீட்டில் சொல்லும் படி மணி சொல்லியனுப்பிய செய்தியுடன் கண்கலங்க விடை பெற்றார் ரஹீமின் அப்பா.

மகன் உயிருடன் இருக்கின்ற செய்தி மனதிற்கு தென்பாக இருந்த போதிலும், இருக்கின்ற இடத்தை நினைக்கப் பயமாக இருந்தது.

தனது துயரை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல், ‘மணி மணி’ என அழுதவாறிருந்த பராசக்தியையும், மகளையும் தேற்றிக் கொண்டிருந்தார் அப்பா.

8

கடந்த ஒருவாரமாக மணிக்கு ராஜ் உபசாரம் நடந்து கொண்டிருந்தது. பலவித தின்பண்டங்கள் தரப்பட்டன. அவன் விரும்பிய செய்திப் பத்திரிகைகளைக் கூடக் கொண்டு வந்தான் குண்டன். எல்லாம் அவனை மகிழ் ச்சியாக வைத்திருப்பதற்காகத்தான்.

கடவுளின் பெயரால் சிறுவர்களைப் பலியிடும் தீய வேலைகளைச் செய்யும் பூசாரி மீது மணிக்குச் சொல்ல முடியாத ஆத்திரம் தான். இருந்த போதிலும் பலியிடப்படும் சிறுவன் மகிழ்ச்சியாக இருக்கவேண்டும் என நிபந்தனையிட்ட அவன் செயலை, பாராட்ட வேண்டும் போலவும் இருந்தது.

‘வருகின்ற வெள்ளிக்கிழமை உன்னை விடுதலை செய்வேன்’ என பெரிய குண்டன் சொல்லியிருந்தான். மணி மிகவும் மகிழ்ச்சியாக, சகஜமாக ‘அண்ணாச்சி’ முறை கொண்டாடினான். இவன் அழுது விடயத்தைக் கெடுக்கமாட்டான் என்று நம்பினான் பெரியகுண்டன். குண்டனும் பெரிய ஐயாவும் மட்டுமல்ல, மணியும் அந்த வெள்ளிக்கிழமைக்காக காத்திருந்தான்.

ஒரு படியாக அந்த வெள்ளியும் வந்து சேர்கின்றது.

அடுத்த அறையில் பேச்சரவம் கேட்கின்றது. வெள்ளை வேட்டிக்காரனும் பெரிய குண்டனும் தான் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். வெளியே காவல்துறை, மக்கள் குழுக்களின் வேட்டை, பலமாக இருப்பதால் இரவில் வாகனங்கள் பாவிக்க முடியாதென்றும், கவனமாகக் காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்றும் எச்சரிக்கிறான் வெள்ளைவேட்டிகாரன். குறிப்பிட்ட இடத்தில் பூசாரியார் ‘ரெடி’யாக நிற்பார். சரியான நேரத்திற்கு நான் வந்து சேருவேன். நீ கவனமாக பெடியனைக் கொண்டுவா... வரும்போது வாசலை கவனமாக அடைத்துவா...” என எச்சரிக்கையும் செய்கிறான் வெள்ளை வேட்டி.

“ஐயா ஒன்றுக்கும் பயப்படாதீங்க. எல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்வேன்” என்று மிகப் பணிவாக நம்பிக்கையூட்டினான் குண்டன்.

இவர்களின் உரையாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மணி, தனது திட்டத்திற்குச் சாதகமாகச் சூழ்நிலைகள் அமைவதை நினைத்து மகிழ்ந்தான்.

வெள்ளை வேட்டி வெளியேறியதும் பெரிய குண்டன் மணியின் அறைக்குள் நுழைந்தான்.

“தம்பி இன்றுடன் உன் இருட்டறைச் சீவியம் சரி. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் வெளியே போயிடுவம்.” என்றான்.

மணி வெகு மகிழ்ச்சியாக இருப்பதாகக் காட்டிக் கொண்டான்.

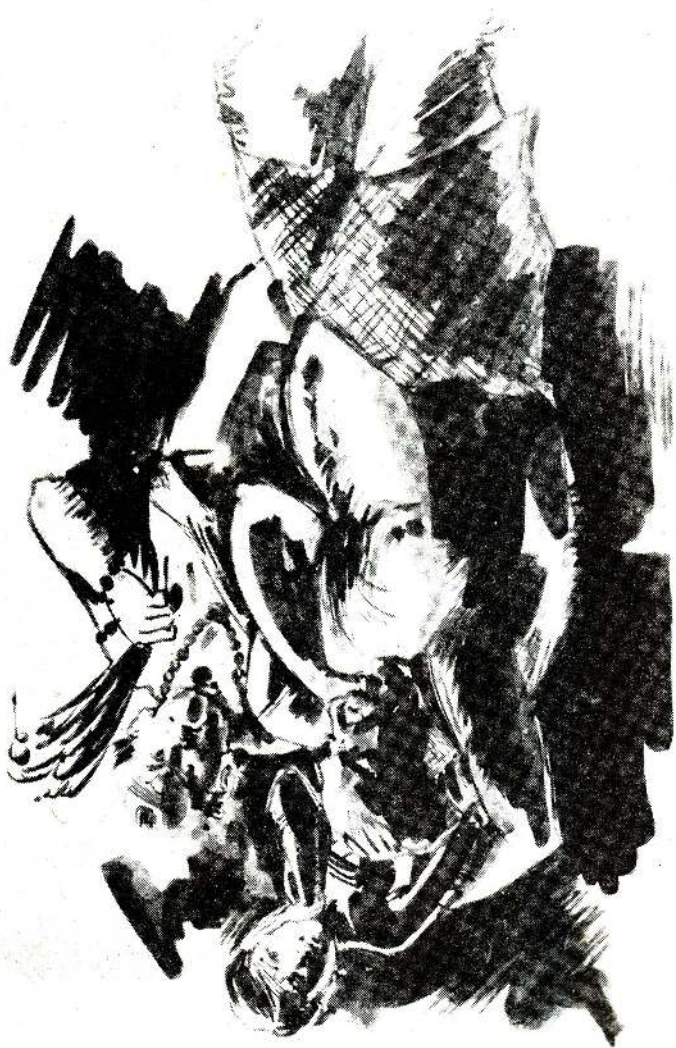
“தம்பி உன்னை இங்கு கொண்டு வந்து அடைத்த பாவம் தீர, ஒரு பூசைக்கு ஒழுங்கு செய்திருக்கிறன். போகிற பாதையில்தான் கோயில் இருக்கு. அதை முடித்த பிறகு உன்னைக் கொண்டு போய் வீட்டுக்குக் கிட்ட விடுவன்” என்கிறான் பெரிய குண்டன்.

கோயிலில் நடக்கபோகும் பூசையை நினைக்க மணிக்கு வயிற்றைக் கலக்காமலில்லை. இருந்தாலும் மனந்தளரவில்லை. வெளியே மிக உற்சாகமாக இருப்பதாகவே காட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

“எனக்கும் கோயிலுக்கு போவதென்றால் நல்ல ஆசை அண்ணாச்சி” என்றான் மணி.

‘அந்தப் பெடியன் மாதிரி இவன் நிச்சயமாக காலை வாரி விடமாட்டான்’ என மகிழ்ந்தான் பெரிய குண்டன். அந்தக் குளிர் இரவில் மணியைக் குளிக்க அழைத்தான் குண்டன். பட்டு வேட்டி சால்வைகள் அணிந்து, ‘பாலமுருகனாக’ காட்சி தந்தான் மணி. நெற்றியிலே வீழ்ந்தபிளபளத்தது.

குண்டனும் மணியும் வெளியே வந்தனர். ஆனந்தமாகச் சுவாசித்தான் மணி. எங்கும் ஒரே இருள் ரோச் வெளிச்சம் கூட இல்லாமல், குறித்த இடத்தைச் சேரவேண்டுமென, வெள்ளைவேட்டிகட்டளையிட்டிருந்தான். எங்கே இருளில் மணி ஓடிவிடுவானோ என்ற பயத்தில் அவனைத் தோளிலே சுமந்துவருவதாகச்

சொல்கின்றான் குண்டன். மணி மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் அவன் தோள்மீது ஏறி அமர்ந்து கொள்ளுகின்றான்.

சிறிது தூரம் வரை சென்றிருப்பார்கள். மணி துரிதமாக, இயங்கத் தொடங்கினான். இடுப்பிலே செருகி வைத்திருந்த பேப்பர்ச் சரையை வெளியே எடுக்கிறான். அந்த இருளிலும் அதனைக் கண்டு கொண்ட குண்டன், “அது என்னதம்பி” எனக் கேட்கிறான்.

“அது வீழ்தி அண்ணாச்சி” எனச் சமாளித்த மணி, அடுத்த கணத்தில் அந்தச் சரையைத் திறந்து பெரியகுண்டன் கண்களில் அப்புகிறான்.

அவ்வளவுதான்! ‘ஐயோ அம்மா’ என்று அலறித் துடித்தான் பெரிய குண்டன். பலநோக்கு கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் இருந்து குண்டன் கொள்ளையடித்து வந்த மிகையாகத் தூளையே அவனை மடக்கப் பயன் படுத்தினான் மணி.

குண்டன் கைப்பிடி தளர்கின்றது. இருளில் தட்டுத் தடுமாறி அலறிக் கொண்டிருந்தான் அவன், மணி கொஞ்சத்தூரம் ஓடித் தனதிட்டத்தின் அடுத்த கட்டத்திற்கு வருகிறான்.

இடுப்பில் தயாராகவிருந்த சாரணிய விசிலை எடுத்து விடாது ஊதுகின்றான். அந்தப்பிரதேசமெங்கும் எதிரொலிக்கிறது தொடர்ந்து நாலாக திசைகளிலுமிருந்தும் பதில் ‘விசில்’ ஒலி கேட்கிறது. ஆமாம்! காட்டுப் பகுதியெங்கும் பரந்து தேடுதல் வேட்டை நடத்திக் கொண்டிருந்த காவல் துறையினரிடமிருந்தும் மக்கள் கண்காணிப்புக் குழுவினரிடமிருந்தும் தான் பதில் விசில் சத்தம் பிறந்தது. கூடவே இருளைக் கிழிக்கும் ‘ரோச்’ வெளிச்சம் அங்கும் இங்கும் சுற்றி அடிக்கப்படுகின்றது.

மணியின் விசிலும் விடாது ஒலிக்கிறது. அந்ததிசையாக ஓடிவந்த மக்கள் கண்காணிப்பு

குழவினரிடம் வகையாக மாட்டிக் கொள்ளுகின்றான் குண்டன். தூரத்தில் பூசைக்கு ஆயத்தமாக நின்ற பூசாரியாரும், விசில் சத்தத்தை தொடர்ந்து பயந்து ஓட்டம் பிடித்த வேளையில் அகப்பட்டுக் கொள்கிறார்.

“இந்த இருட்டில் என்னவேலை” என பூசாரியாருக்கு பூசை விழுகின்றது. அழுதழுது தன் கதையைச் சொல்கிறார் அவர். தான் காளிகோயில் பூசகர் என்றும், ஆடு, கோழி பலிமட்டும் தான் கொடுப்பதென்றும் கூறுகிறார். “முதலாளிக்கு புதையல் அதிஷ்டம் இருப்பதாக யாரோ சாத்திரம் சொன்னானாம். அதற்கும் நரபலி கொடுக்கவேண்டும் என்று இந்த பெரிய குண்டன்தான் கேட்டான். நான் அந்த பாவத்தைக் கட்ட முடியாது என மறுத்த போது, உன்னையே பலி எடுத்து விடுவேன் என்று பயப்படுத்தினான்” என பெரிய குண்டனைக் காட்டி முறையிட்டார் பூசாரியார்.

“ஒருவழியும் தெரியாமல் தத்தளித்த நான் ஒருதந்திரத்தை செய்து பார்த்தன். பலியிடுகிற பிள்ளை சந்தோஷமாகத் சிரித்தபடி, மகிழ்ச்சியாக இருந்தால்தான் பலனுண்டு என்று ஒருபொய் சொன்னேன். அதலைதான் பிள்ளையளும் பிழைச்சது. சத்தியமா ஐயா, இதிலை நான் தொடர்பில்லை” என அழுதார் பூசாரியார்.

இந்த நேரத்தில் மணியும் அங்கு வந்து சேர்கிறான். கொடியவர்கள் அகப்பட்ட மகிழ்ச்சியில் மணியின் மனதில் மேலும் உற்சாகம்! இருந்தாலும் இந்த ஏவல் பேய்களுக்குப் பின்னால் இருக்கும் அந்த வெள்ளை வேட்டிக் காரணைப்பிடிக்க வேண்டுமே.....

மணியின் சிந்தனை அலைகளை இடையீடு செய்வதாய் ஜீப்வண்டியொன்று வருகிறது. காவல்துறை அதிபரும் மக்கள் கண்காணிப்பு குழுத்தலைவரும் தான் வந்தார்கள். மணியை அரவணைத்து அவன் சாதுர்யமான தீரத்தைப் பாராட்டுகிறார்கள். கொள்ளையர்

பதுக்கிய பொருட்களை கஷ்டப்படும் மக்களுக்கு உடன் வழங்க ஒழுங்கு செய்யும்படி வேண்டுகிறான் மணி. அவன் எண்ணியப்படியே ஏற்பாடாகிறது. வெள்ளை வேட்டி பற்றியும், சொல்கிறான். வயிற்றில் விழுந்த இரண்டொரு குத்துடன் குண்டன் பாதாள அறைக்கு வழிகாட்டினான்.

வெள்ளை வேட்டிக் காரனைத் தேடி குண்டன் வழிகாட்ட, ஜீப் செல்கின்றது. ஆனால் அவன் காட்டிய வீடு பூட்டப் பட்டிருக்கின்றது. அந்த வீடு காவலிடப் படுகிறது. குண்டனையும், பூசாரியையும் காவல் நிலையத்திற்கு அனுப்பிய பின் மணியை தன் ஜீப்பிலேயே அவன் வீட்டிற்கு கூட்டிச் செல்கின்றார் காவல் துறை அதிபர்.

மணியைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில் பராசக்தியின் வருத்தமே பறந்து போனது. மீண்டும் வீடு கலகலத்தது. மணியின் வீரச் செயல்களை காவல்துறை அதிபரும், மக்கள் குழு தலைவரும் புகழ்ந்துரைக்கக் கேட்டு பராசக்தியின் நெஞ்சம் பெருமையால் விம்முகிறது.

9

சூறாவளியால் பாதிக்கப்பட்ட இடமெங்கும் நிவாரணப் பணிகள் விரைவாக நடைபெறுகின்றன. மணியும் தன்னாலான வேலைகளில் ஈடுபடுகின்றான். நிலைமை ஓரளவு சீரடைகின்றது. எல்லோருடைய மனங்களிலும் மணி இடம்பிடித்துக் கொள்ளுகின்றான். அவனைப்பற்றிய செய்திகள் பத்திரிகைகளிலும் இடம் பெறுகின்றன. கொள்ளையரையும், மனிதபலி எடுப்பவர்களையும் பிடிக்க அவன் செய்த உதவி

மட்டக்களப்புக்கு வெளியிலும் பேசப்படுகிறது. என்றாலும் அந்த வெள்ளை வேட்டிகாரன் இன்னும் அகப்படாதது மணிக்கு கவலைதந்தது. காவல்துறை அதிபர், மக்கள் கண்காணிப்பு குழுவினர் ஆகியோருடன் மணியும் சேர்ந்து அவனைத் தேடினான்.

இடிபாடுகளை ஓரளவு திருத்தி, பள்ளிக்கூடங்கள் ஆரம்பமாகத் தொடங்கின. மணியின் பள்ளிகூட அதிபர், ஆசிரியர்கள், கல்வி அதிகாரி, பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்கத்தினர், காவல்துறையினர், மக்கள் கண்காணிப்பு குழுவினர் எல்லோரும் சேர்ந்து மணிக்கு ஒரு பாராட்டும், தங்கப்பதக்கமும் வழங்க முடிவு செய்கின்றனர். சிறுவனாக இருந்த போதிலும் 'இந்த அவலமான வேளையில் பாராட்டு விழாக்கள், பதக்கங்கள் வேண்டாம் சேர்' என பணிவோடு மறுக்கிறான் மணி.

'உனக்காக மட்டுமல்ல உன்னைப் போல இன்னும் பலர் உருவாக இது அவசியம் மணி. அத்துடன் நன்றி மறந்து நாம் இருக்க கூடாது' என்றெல்லாம் விளக்கி ஒருவாறு அவனைச் சம்மதிக்க வைக்கின்றனர்.

மணியின் பள்ளிக்கூடம் விழாக் கோலம் பூண்டது. நாதஸ்வரம் ஓசை எங்கும் எதிரொலிக்கிறது. மக்கள் வெள்ளம் திரண்டது. மணியின் உதவியினால் பிழைத்ததுக் கொண்டவர்கள் முன்வரிசைக்கு முண்டியடித்தனர். மணியின் நெம்புகோல் முளையினால் பிழைத்த அந்த ஆச்சி கூட இந்தக் கூட்டம் பற்றி கேள்விப்பட்டு வந்திருந்தார். பாராட்டு வேளையில் தானும் இரண்டு வார்த்தை மணியைப் பற்றிப் பேச வேண்டும் எனக் கேட்டு நின்றார்.

பெரியவர்கள் சூழ மேடையிலே மணி அமர்ந்திருக்கின்றான்.

ஒவ்வொருவரும் அவனுக்குப் புகழ்மாலை சூட்டு
கின்றனர். மணியின் வகுப்பாசிரியர் சூறாவளி பற்றி அன்று
வகுப்பில் மணி விசாரித்த நினைவுகளை மீட்டிப் பேசுகிறார்.
இதுபோல காவல்துறை அதிபர் குண்டன், பூசாரி கதைகளை
முன்வைத்துப் பாராட்டுகின்றார். அந்த ஆச்சியுடன், ரஹ்
மின் அப்பாவும் மேடைக்குவந்து தங்கள் நன்றியையும்,
வாழ்த்துக்களையும் சொல்லுகின்றனர். மணியின் வகுப்பு
மாணவர்களின் சார்பிலும் மாணவன் ஒருவன் பேச்சு
ஒன்றை எழுதிவந்து வாசிக்கின்றான். அன்று சூறாவளியின்
போது தங்களை மணி அழைத்தும், தாங்கள் செல்ல
மறுத்ததற்கு மன்னிப்புக் கேட்பது போல அவன் பேச்சு
அமைந்திருந்தது.

மணியின் தமிழாசிரியர் நாகலிங்கமாஸ்டரின் பேச்சு
அனைவர் மனங்களிலும் சிறப்பான இடத்தைப் பிடிக்கின்றது.
தமக்கே உரிய அழகிய தமிழில் அவர் பேச்சு இடம்
பெறுகிறது.

ஈன்ற பொழுதில் பெரிதுவக்கும் தன் மகனைச்
சான்றோன் எனக் கேட்டதாய்

என்ற குறளுடன் அவர் பேச்சு ஆரம்பமாகிறது.

சொல்லுக்குச் சொல்லாக விளக்கிப் பேசுகின்
றார். “தன்னுடைய மகனைச் சான்றோன் என பிறர் சொல்லக்
கேட்கும் போது, ஒரு தாய் பெறும் மகிழ்ச்சி, அவனை
பெற்ற பொழுது கொண்ட மகிழ்ச்சியைவிட அளவற்றது.

‘சான்றோன்’ என்று யாரைக் குறிப்பிடுகின்றோம்?

அன்பு, யாவருக்கும் உதவி செய்தல், இரக்கம், பழி
பாவங்களுக்கு நாணுதல், உண்மை என்கின்ற நற்குணங்
களைக் கொண்டவர்களையே, ‘சான்றோர்’ என்று திரு
வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

இந்த குறளுக்கு உதாரணம் தேடி நாம் எங்கும் போக வேண்டியதில்லை. எங்கள் மணி இன்று எங்கள் எல்லோராலும் 'சான்றோன்' எனப்புகழப்படுகின்றான். மணியைப் பெற்ற தாய் கொடுத்துவைத்தவள். அது போலவே அவனை நல்லவாறு வளர்த்து இன்று இந்த கூட்டத்திலே முதலிடத்தில் இருக்கும் தந்தையும்.

இன்று மணியின் அம்மா, அப்பா, அவன் ஆசிரியர்களான நாங்கள், மட்டுமல்ல இந்த நாடே அவனால் பெருமையால் நிமிர்ந்து நிற்கிறது" என நாகலிங்கமாஸ்டரின் பேச்சு உணர்ச்சியாய் அமைகிறது.

எல்லோரின் சார்பிலும் தங்கப்பதக்கம் சூட்டி மணிகௌரவிக்கப் படுகின்றான். மலர் மாலைகள் சூட்டப் படுகின்றன. முன்னோடி மாணவன் என அறிவித்துப் பல்கலைக்கழகம் வரை அவனுக்கு புலமைப்பரிசில் பெற்றதரத் தாம் பாடுபடப் போவதாக கல்வி அதிகாரி அறிவிக்கின்றார். ஊர் மக்களின் சார்பில் பத்தாயிரம் ரூபாவுக்கான ஒருகாசோ லையை வழங்குகின்றார் விழாத்தலைவர். இந்த வேளையில யாரும் எதிர்பாராத அந்தச் சம்பவமும் நிகழ்கிறது. ஆமாம்! அந்த வெள்ளை வேட்டியும் ஒரு மாலையுடன் மேடைக்கு வருகின்றான். மாலையை ஏற்ற கையோடு காவல்துறை அதிபர் பக்கம் திரும்பிமெள்ள அவனை இனங்காட்டுகிறான் மணி. மெதுவாக மேடையிலிருந்து இறங்கிய காவல் துறை அதிபர், அந்த வெள்ளை வேட்டியை கைது செய்யும் உத்தரவைப் பிறப்பிக்கின்றார்.

மேலும் பாராட்டு உரைகள் தொடர்கின்றன வெள்ளை வேட்டிகாரனை பிடித்த கதையும் அம்பலப் படுத்தப் படுகின்றது. பதிலுரைக்காக மணி அழைக்கப் படுகின்றான். பேச்சுப் போட்டிகளில் பாடமாக்கிய பேச்சுக்களுக்குத் தங்கப்பதங்கங்களைப் பெற்றிருக்கிறான், இன்று பாடமாக்காமலேயே ஒரு தங்கப் பதக்கப் பேச்சை நிகழ்த்தினான் மணி. எல்லோருக்கும் பணிவாக நன்றி

சொன்னான். தன்னுடைய இன்றைய நிலைக்கெல்லாம் காரணமான தன் அம்மாவின் அன்பையும், அவள் சின்ன வயதிலிருந்தே சொல்லித் தந்த கதைகளையும் கதைகளோடு ஊட்டிய உணர்வுகளையும் குறிப்பிட்டு பேசினான். அப்பா, ஆசிரியர், என தன்னை ஆளாக்கிய ஒவ்வொருவரையும் வணங்கி நின்றான். யாருமே எதிர்பாராதவகையில், தனக்குத் தரப்பட்ட பத்தாயிரம் ரூபாவையும் சூறாவளியால் பாதிக்கப்பட்ட சிறிய பள்ளிக்கூடங்களின் திருத்தத்திற்கென கல்வி அதிகா ரியிடம் வழங்குகிறான்.

மணி பேசி முடித்தகையோடு முன்வரிசையிலிருந்த பராசக்தி மேடைக்கு ஓடிவருகிறாள். மணியும் மேடையிலிருந்து அம்மாவை நோக்கி விரைகிறான். எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியுடன் மணியை உச்சி மோந்து அணைத்து நிற்கிறாள் பராசக்தி.

தன் மகனைச் 'சான்றோன்' எனக் கேட்ட அந்த தாயின் மகிழ்ச்சியைக்கண்டு, அங்கே கூடியிருந்த எல்லோரும், தம்மை மறந்து வாழ்த்தி நிற்கின்றனர்.

என்ற பொழுதில் பெரிதுவக்கும் - தன் மகனை சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய்.

